

Praha-Žižkov, 21. 3. 2021
P. Jareš

Pozvání a omluvy
aneb
Odmítnout Boží pozvání je riziko

L 14,15-25

Když nás Pán Bůh volá, je to vždy jako pozvání na hostinu. Na první poslech to možná někdy jako pozvání na hostinu nezní (srov. L 14,25-33). V konečném důsledku se však vždy ukáže, že tomu tak je. Jaké pocity v nás vyvolává představa, že nás zve na hostinu někdo, kdo nás má rád? Jistě jsou to dobré, příjemné pocity. Jsme zváni na hostinu, kterou zaplatil a připravil někdo, u koho jsme vítáni. Někdo, koho naše přítomnost potěší. V tomto případě je ten někdo sám Stvořitel. Prorok Izajáš mluví o přicházejícím Božím království jako o velké hostině, kterou Pán Bůh připraví všem národům. Říká: „*Hospodin zástupů připraví na této hoře všem národům hostinu tučnou, hostinu s vyžralým vínem, jídla tučná s morkem, víno vyžralé a přečištěné.*“ (Iz 25,6 ČEP) Pán Ježíš svůj příběh o hostině vyprávěl rovněž na hostině. Byl tehdy hostem v domě jednoho z předních farizeů, tedy příslušníka nejpřísnějšího směru židovského náboženství. Stolovali tam i další farizeové a znalci Písma. Vybraná společnost. Pán Ježíš tam byl ale pozván pravděpodobně hlavně na pozorování (srov. L 14,1). Pozvání, o kterém tu Pán Ježíš vypráví, je především pozváním k životu věčnému. Je pozváním k následování Krista, k učednictví. K tomu nás Pán Bůh zve hlásáním evangelia skrze své posly. Pán Bůh nás ale může volat i poté, co jsme základní pozvání už přijali. Volá nás třeba k nějaké konkrétní službě. Klade nám na srdce určité téma. Volá nás k vytrvalým modlitbám za někoho nebo za něco. Když nás Pán Bůh volá, je to vždy jako pozvání na hostinu. Díky působení Ducha svatého můžeme v průběhu našeho pozemského života zakoušet rozmanité ochutnávky nebeské hostiny, která je ještě před námi (Ef 1,13n; 2K 1,22; 5,5; Žd 6,4n). Například při modlitbě, když prožíváme Boží přítomnost a posilu. Takovou ochutnávkou nebeské hostiny může pro nás být i večeře Páně (srov. 1K 10,16), při níž si připomínáme smrt Pána Ježíše za naše hříchy. Ještě před odchodem z tohoto světa tedy smíme mnohokrát okusit, že Pán je dobrý (1P 2,3). K čemu nás Pán Bůh už volal? A k čemu nás volá právě v těchto dnech? Co se ozývá v našem srdci?

Někdy se ale vymlouváme, abychom Boží pozvání nemuseli přijmout. V Ježíšově příběhu byli nejdříve pozváni lidé, kterým po hmotné stránce nic nechybělo. Jednalo se o lidi, kteří vedli pěkný a uspokojivý život. Měli být patrně obrazem lidí, jako byli Ježíšovi spolustolovníci ve farizeově domě, kteří představovali jakýsi výkvět tehdejší židovské zbožnosti. Farizeové a zákoníci. Tito lidé většinou hledali důvod, proč Ježíše odmítnout, nebo jak se ho zbavit. Například se pokoušeli chytit Krista za slovo, aby jej mohli obžalovat (Mt 22,15; Mk 12,13; L 11,53-54). První dvě výmluvy v příběhu se zdají být celkem průhledné a ne moc dobře vymyšlené. Na pole by se přece šel člověk podívat *předtím*, než by je koupil. Stejně tak i ten pár volů by člověk pravděpodobně zkoušel ještě *před* zakoupením. Poli a volům dali pozvání přednost před hostitelem, který je zval do svého domu. Nechtěli přijít, ale neřekli to na rovinu. Ve třetí výmluvě se možná skrývá ještě jedna velká urážka navíc. Podle Mojžíšova zákona nemusel ten, kdo se právě oženil, celý rok do války (Dt 24,5). Chtěl tím snad ten člověk říct, že pozvání na onu hostinu bylo pro něj podobně nepříjemné jako povolání do války? Chtěl tím snad vyjádřit, že účast na hostině pro něj byla pouze nepříjemnou povinností, ze které se chtěl nějak vymluvit? To by byla jistě velká urážka! I my možná někdy vidíme v Božím pozvání něco, co může počkat. Možná v něm dokonce vidíme něco jako nepříjemnou povinnost. Ježíš rozhodně neskrývá, že jako jeho učedníci zažijeme v tomto světě i nepříjemnosti (srov. Mt 10,16-25). Jsou to však nepříjemnosti na cestě na

velkolepou hostinu. Nehledě na to, že v Duchu svatém je Pán Ježíš na celé té cestě s námi a všelijak nás potěšuje (2K 1,3-7). Dává nám ochutnávky z hostiny, na kterou směřujeme. Jaké jsou naše výmluvy? Čím si omlouváme, že nemůžeme přijmout Boží pozvání?

Odmítnutí Božího pozvání pro nás představuje riziko, že hostina proběhne bez nás. Ta Boží hostina, včetně jejích přítomných ochutnávek, vždycky proběhne. Ale když pozvání odmítneme, Pán Bůh si pozve jiné lidi. Pozvání náhradníci v Ježíšově příběhu představují protiklad těch, kdo byli pozváni nejdříve. Byli to chudí a všelijak nemocní lidé. Spodina společnosti. První vlna náhradníků je patrně obrazem vyhlášených hříšníků tehdejší židovské společnosti, s nimiž Ježíš tak často stoloval (Mt 9,10; Mk 2,15; L 15,1-2). Ve druhé vlně náhradníků byli ti, za nimiž se muselo jít „*na cesty a k ohradám*“ (L14,23 ČEP). Jsou zřejmě obrazem pohanských národů, kterým bylo také zvěstováno evangelium. O nich Pán Ježíš řekl: „*A přijdou od východu i západu, od severu i jihu, a budou stolat v Božím království.*“ (L 13,29 ČEP) Pán Bůh si vždycky najde ty, kdo na jeho pozvání odpovědí kladně. Pro nás je však zásadní, abychom mezi těmi, kdo jeho pozvání přijmou, byli i my. Jak už jsme si řekli, nemusí se jednat pouze o základní Boží pozvání k víře v Ježíše Krista, ke spasení. Může se jednat i o povolání ke konkrétní službě, kterou nám Bůh klade na srdce. Jde tu o vizi, která k nám nepřichází pouze zvenčí, od ostatních lidí. Přichází k nám od Ducha svatého, z našeho nitra. Německý evangelista Reinhard Bonnke (1940-2019) byl kdysi misionářem v malé africké zemi Lesotho. Vyprávěl, že měl čtyři noci po sobě jeden a týž sen. Viděl v něm velkou mapu Afriky, která byla postupně omývána krví Ježíše Krista. A do toho zazněl mocný hlas: „*Afrika bude spasena!*“ Porozuměl, že má zvěstovat evangelium po celé Africe. Bylo to však v protikladu ke směřování německé misijní organizace, pro kterou pracoval. Postil se a modlil: „*Pane, kvůli pokoji, dovol mi prosím souhlasit s mými německými bratry!*“ Pán Bůh mu prý ale řekl: „*Jestli pustíš vizi Afriky omyté krví, kterou jsem ti dal, musím pustit tebe a dát ji někomu jinému, aby byla uvedena do pohybu.*“ To bylo pro něj podnětem k tomu, že z misijní organizace vystoupil a pokračoval ve směru, který mu Pán Bůh ukázal.¹ Ježíšův příběh o hostině nás varuje před nepřijetím Božího pozvání. Je to příliš velké riziko!

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=W1p785eUtWY>